

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9 (adresa pro doručování: poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Chomutově**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Chomutově pod sp.zn.48 EC 3357/2011, o 3542,60 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **O2 Czech Republic a.s.**, IČ 60193336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, a žalovaného **R. R.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 3542,60 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 48 EC 3357/2011, **je soud.**
- II. Usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 19. 8. 2014, čj. 48 EC 3357/2011 - 18, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 18. 3. 2015 se navrhovatel (Český telekomunikační úřad) domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále také jen „*zákon o některých kompetenčních sporech*“) rozhodl kompetenční spor vzniklý podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) cit. zákona mezi ním a Okresním soudem v Chomutově týkající se zaplacení částky 3542,60 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalovaný se na základě smluvního vztahu o poskytování služeb elektronických komunikací se žalobkyní (tehdy společností Telefónica O2 Czech Republic, a.s.) stal účastníkem telefonní stanice číslo X.

Za tzv. „platební transakce“, tj. úkony, které umožňují účastníku zaplatit prostřednictvím svého elektronického komunikačního zařízení cenu za zboží nebo služby poskytované jinými osobami, byly žalobkyní žalovanému vystaveny faktury 1. 3. 2010 a 1. 4. 2010 za období od 1. 2. 2010 do 31. 3. 2010 na celkovou částku 3542,60 Kč.

Vzhledem k tomu, že žalovaný částku dobrovolně neuhradil ani na základě upomínky žalobkyně ze dne 20. 4. 2010, podala žalobkyně dne 23. 11. 2011 k Okresnímu soudu

v Chomutově návrh na vydání elektronického platebního rozkazu, v němž se domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit částku 3542,60 Kč s příslušenstvím včetně nákladů řízení.

Žalobkyně v návrhu uvedla, že provozuje vlastní síť elektronických komunikací, prostřednictvím níž umožňuje využívat služeb i jiných subjektů či provádění platebních transakcí na základě registrace poskytovatelů platebních služeb malého rozsahu u České národní banky. V případě uvedených platebních transakcí se jedná o oprávnění účastníka zadávat prostřednictvím sítě žalobkyně a technicky způsobilého koncového zařízení, tj. mobilního telefonu nebo telefonního přístroje u pevné linky či osobního počítače připojeného v pevné nebo mobilní síti žalobkyně, příkazy k provedení platebních transakcí. Příkaz k provedení platební transakce je možno zadat mj. voláním po určitou dobu na telefonní číslo se zvláštním předčíslem (např. 900, 906, 909 atd.) nebo zasláním SMS nebo MMS zprávy s určitým řetězcem znaků (tzv. Premium SMS nebo Premium MMS). Tyto služby umožňuje žalobkyně objednat a využít svým účastníkům na základě Všeobecných podmínek pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací (dále jen „Všeobecné podmínky“). Ve smyslu bodu 15.12 Všeobecných podmínek je účastník povinen cenu platební transakce uhradit žalobkyni společně s cenou za poskytnuté služby elektronických komunikací v době splatnosti vyúčtování. Účastník je dále povinen zaplatit žalobkyni poplatky za provedení platebních transakcí ve výši dle Ceníku. Žalobkyně žalovanému umožnila, aby v souladu s článkem 15. Všeobecných podmínek zadal prostřednictvím její sítě pokyn k provedení plateb za poskytnuté služby obsahu (ve smyslu § 2 písm. n/ zákona č. 127/2005 Sb.), v tomto konkrétním případě se jednalo o čísla začínající na předčísle 903 (hry, hudba, videa...) a 900 (komerční služby). Cena za tyto služby je za dané účtovací období uvedena v samostatné části pravidelného vyúčtování za služby, odděleně od služeb elektronických komunikací (bod 15.8 Všeobecných podmínek). Vzhledem k tomu, že žalovaný služby platebních transakcí objednal prostřednictvím sítě žalobkyně, služby nereklamoval u poskytovatelů a dosud cenu za poskytnuté služby neuhradil, byla žalobkyně nucena obrátit se na soud.

Okresní soud v Chomutově usnesením ze dne 19. 8. 2014, čj. 48 EC 3357/2011 – 18, rozhodl o zastavení řízení (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.); současně rozhodl o nákladech řízení (výrok III.) a vrácení soudního poplatku žalobkyni (výrok IV.). Soud poukázal na ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, v planém znění, podle něhož Český telekomunikační úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné (žalobkyně), a účastníkem, popřípadě uživatelem (žalovaný) na straně druhé, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě, konkrétně v posuzovaném případě povinnosti hradit úplatu za poskytnuté služby. Z uvedeného podle názoru soudu vyplývá, že nemá pravomoc rozhodovat či jednat o předmětné žalobě. Protože není v dané věci dána pravomoc soudu k rozhodování věci, neboť je dána jinému orgánu, postupoval soud podle § 104 odst. 1 o. s. ř. a řízení zastavil s tím, že po právní moci bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (navrhovateli).

Český telekomunikační úřad po postoupení věci odmítl svou kompetenci k rozhodnutí tohoto sporu. Navrhovatel rekapituloval ustanovení zákona o elektronických komunikacích, která definují podmínky pro založení jeho pravomoci rozhodnout spor (zejména § 108 odst. 1 písm. g/, § 129 odst. 1, § 64 odst. 1); zdůraznil, že podle § 2 písm. n) se službou elektronických komunikací rozumí „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“. Poskytnutí této služby nelze považovat za službu elektronických

komunikací tak, jak je vymezena v § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, žalobkyně není jejím poskytovatelem. V případě tzv. služeb třetích stran se jedná o objednávku určitého zboží nebo určité služby smluvního partnera žalobkyně prostřednictvím její sítě elektronických komunikací. Navrhovatel odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 30. 11. 2011, čj. Konf 79/2011 - 16, týkající se rovněž vyúčtování za platební transakce. Služby obsahu tedy nepředstavují služby elektronických komunikací, a proto je orgánem kompetentním k rozhodování o ceně za služby poskytnuté v posuzovaném případě soud a nikoliv Český telekomunikační úřad.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. ledna 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Stranami takového sporu jsou podle § 1 odst. 1 citovaného zákona

- a) soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy,
- b) soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je dle § 1 odst. 2 citovaného zákona spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Okresní soud v Chomutově v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc rozhodnout věc a navrhovatel popírá svou pravomoc rozhodnout po postoupení věci; zvláštní senát konstatuje, že se ve věci jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozhodnutí publikované pod č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též „Úřad“) je zřízen dle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*“

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 – 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí „*a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických*

komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona“; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích „služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen“.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalovaného naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by tedy byla dána, šlo-li by z hlediska naplnění věcného předpokladu o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací; jak vyplývá z definice § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nelze však službou elektronických komunikací rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Zvláštní senát v předchozích usneseních (např. sp. zn. Konf 4/2011, Konf 7/2011 a dalších) při úvahách o povaze dotčených služeb vycházel ze Všeobecných podmínek, kterými mj. žalobkyně pro účastníky upravila postup pro přístup ke službám třetích stran (bod 11.3) a pro vyúčtování za užití služeb třetích stran (body 11.1 a 11.4). Z těchto ustanovení vyplývalo, že sama žalobkyně se nepovažovala za poskytovatele těchto služeb a v souladu s tím i vyúčtování vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací, jejichž byla poskytovatelem.

Aktuální Všeobecné podmínky již neupravují služby, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací žalobkyně, jako služby třetích stran; upravují je v bodě 15. Všeobecných podmínek jako tzv. „platební transakce“. Platebními transakcemi jsou např. Premium SMS, Dárcovské SMS, Audiotext, atd.

Povahou služeb „Premium SMS/MMS“ se zvláštní senát podrobně zabýval v usnesení ze dne 5. 10. 2011, čj. Konf 73/2011 - 11 (dostupné na stránkách www.nssoud.cz). Zvláštní senát vysvětlil, že podstatou služby Premium SMS - zkráceně PR SMS – jsou krátké textové zprávy,

pomocí kterých je zákazníkům operátora umožněno zaplatit prostřednictvím mobilního telefonu cenu za zboží nebo služby. Pomocí nich lze zaplatit v rozsahu 1 až 999 Kč dle typu požadované služby. Tyto služby neposkytuje žalobkyně – operátor, ale její smluvní partneri, jejichž seznam žalobkyně zveřejňuje na svých internetových stránkách.

Povahou služby Audiotext se zvláštní senát zabýval ve výše zmiňovaném usnesení ze dne 5. 10. 2011, čj. Konf 73/2011 - 11, ve kterém shledal, že žalobkyně není provozovatelem audiotextových linek, pouze umožňuje jejich provoz jednotlivým smluvním partnerům a zajišťuje výběr plateb za služby od zákazníků. Taktéž u dalších platebních transakcí je zachován stejný princip.

Z výše uvedeného vyplývá, že platební transakce tedy neposkytuje žalobkyně, ale další osoby, se kterými uzavřela smlouvu. Výhradní oprávnění žalobkyně požadovat po žalovaném zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní. Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal, že služby využití žalovaným nejsou ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích službami elektronických komunikací. Spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích (k obdobnému závěru dospěl zvláštní senát v usnesení ze dne 31. 5. 2010, čj. Konf 99/2009 - 7, dostupném na www.nssoud.cz). Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalovaného a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě poskytnuté služby nejsou službou elektronických komunikací, z pravomoci soudů se tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, soudy rozhodují „*spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*“

Z vyložených důvodů zvláštní senát rozhodl, že příslušným rozhodnout o nároku je soud (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.). Podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech zvláštní senát zrušil rozhodnutí okresního soudu, které výroku zvláštního senátu odporuje a kterým pravomoc soudu k jednání popřel.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud v Chomutově pokračovat v řízení o návrhu na vydání platebního rozkazu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. července 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu